

[Skytte.]

1929 og er ændret adskillige gange i årenes løb, efterhånden virker noget forældet i sin sproglige udformning, ligesom dens bestemmelser er upræcise i forhold til den praksis, der har dannet sig. Men det er nok rigtigt at fremhæve, at de foreslåede bestemmelser om statsrevisorernes valg og om deres arbejdsform ikke indeholder væsentlige nykabelser i forhold til den praksis, der har været fulgt både af folketinget og af statsrevisorerne.

Hvad lønnen til statsrevisorerne angår, foreslås ikke nogen isoleret lønforhøjelse, men det tilsigtes at bevare det hidtidige størrelsesforhold mellem statsrevisorernes løn og folketingsmedlemmernes grundvederlag. Dette synspunkt finder direkte udtryk i forslaget, idet lønnen ikke som hidtil fastsættes med henvisninger til tjenestemandsløven, men bestemmes til $\frac{2}{3}$ af medlemmernes grundvederlag. Denne ændring må forekomme helt naturlig, når man tager i betragtning, at statsrevisorerne udøver en parlamentarisk funktion. Ved lønfastsættelsen bør de stærke begrænsninger i adgangen til at have andre lønnede hverv, der gælder for statsrevisorerne, også tages i betragtning, ligesom det stadig forøgede arbejde og ansvar, der påhviler statsrevisorerne, også taler for det foreslåede lønniveau.

Forslaget til nye pensionsbestemmelser er ligeledes udformet i tilknytning til valglovsforslaget. Det har imidlertid været nødvendigt at stille forslag om en selvstændig pensionsskala. En direkte overførelse af det nye pensionssystem, der ligesom den nye tjenestemandsoverordning forudsætter erhvervelse af pensionsret over en meget lang periode med et jævnt forløb, ville give urimelige resultater for statsrevisorerne, der efter traditionen først vælges til deres hverv efter mange års medlemskab af folketinget. Den mindste egenpension ville således blive nedsat til under $\frac{2}{3}$ af det nugældende beløb.

Den foreslåede skala tager sit udgangspunkt omtrent ved den hidtidige laveste egenpension og slutter i overensstemmelse med den foreslåede løn med $\frac{2}{3}$ af højeste medlemspension.

Om pensionssystemet kan i øvrigt bemærkes, at den hidtidige adgang til at oppebære børnepensionsydelse ikke er fore-

slået bevaret, da den forekommer uden praktisk betydning, og at forslaget ikke indeholder bestemmelser om ægtefællepension til efterlevende efter statsrevisor, der ikke selv havde erhvervet pensionsret.

I øvrigt henviser jeg til selve forslaget og dets bemærkninger.

Jeg skal hermed anbefale såvel lovforslaget som forslaget til folketingsbeslutning til tingets velvillige behandling.

Fjerde næstformand (Morten Lange): Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag og forslag til folketingsbeslutning vil blive omdelt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Herved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om lægevidenskabelig studenterundervisning på hospitaler under Københavns hospitalsvæsen og Københavns amts sygehusvæsen.

Med det foreliggende lovforslag søges tilvejebragt hjemmel for ved det lægevidenskabelige fakultet under Københavns universitet at oprette to nye kliniske lægeskoler, der sideordnet med rigshospitalet kan varetage undervisningen i fag ved 2. del — den såkaldte kliniske del — af det lægevidenskabelige studium.

Når lovforslaget er begrænset til at omfatte forholdene ved Københavns universitet, skyldes dette alene, at der her foreligger et akut problem med hensyn til de organisatoriske former for gennemførelsen af den kliniske del af det lægevidenskabelige studium ved dette universitet. Det bemærkes herved, at tilsvarende organisatoriske problemer ikke foreligger for universiteterne i Århus og Odense.

Lovforslaget bygger på den indstilling, som er afgivet af det den 30. september 1966 nedsatte udvalg, der — med højesteretsdommer Helga Pedersen som formand — fik til opgave at overveje en ny organisation af den kliniske del af studenterundervisningen ved det lægevidenskabelige fakultet under Københavns universitet, jfr. betænkning nr. 503/1968, der er tilstillet folketingets medlemmer. Medens 1. del — den såkaldte prækliniske del — af det lægevidenskabelige studium udelukkende omfatter teoretiske